

РИЗИКИ ЖУРНАЛІСТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Актуальність теми: особиста безпека творчих працівників ЗМІ під час збирання інформації є не лише професійною проблемою журналістів, а й проблемою суспільною, що перешкоджає здійсненню права громадян на отримання інформації через мас-медіа.

Мета роботи: запобігання ризиків журналістської діяльності.

Завдання дослідження: виокремити та диференціювати ризики журналістів під час професійної діяльності для попередження, запобігання ризиків журналістської діяльності.

Предмет дослідження: ризики журналістської діяльності за джерелами небезпеки.

Об'єктом дослідження є дані Міжнародного інституту преси (МІП), а саме лічильник журналістських смертей Death Watch, а також інформація Інституту масової інформації, що є на його сайті. За повідомленням відділу зв'язків з громадськістю Генеральної прокуратури України в Україні порушено 40 кримінальних справ щодо злочинності проти журналістів, 8 кваліфіковано як перешкоджання професійній діяльності журналістів.

В процесі дослідження ми розглянули велику кількість ризиків, що ускладнюють або унеможливають виконання основного обов'язку журналіста – інформувати суспільство про важливі події. Для осмислення ризиків ми поділили їх за основними джерелами небезпеки в діяльності журналістів, а саме:

1. Зона природного лиха під час повені, зсуву ґрунту, селєвих потоків, урагану, смерчу, буревію, епідемії, шторму.

2. Зона техногенного лиха на місці різних аварій, катастроф, вибухів, пожеж.

3. Зона лиха під час масових безпорядків, зіткнень, заворушень, паніки.

4. Ризики журналістського розслідування.

5. Конфлікт журналіста з працівниками охорони, співробітниками правоохоронних служб під час виконання ними службових обов'язків.

6. Небезпека замаху, пограбування, фізичного нападу під час роботи журналіста.

За роки незалежності за нез'ясованих обставин в Україні загинуло 64 журналісти[6].

27 вересня 2012 р. «Рада ООН із прав людини ухвалила резолюцію про захист прав журналістів, де йдеться про необхідність гарантувати безпечні умови для роботи журналістів, а урядам країн світу провести ретельні незалежні розслідування вбивств та насильства, скоєних щодо представників ЗМІ»[5]. Європейська конвенція про компенсацію збиткам жертвам насильницьких злочинів є необхідною умовою захисту журналістів. Названі міжнародні документи можуть стати основою для доповнень щодо захисту журналістів українського законодавства.

Висновок. Виокремлені основні ризики щодо діяльності працівників ЗМІ й останні документи міжнародних організацій ООН, МІП щодо захисту журналістів можуть стати основою національних кодексів для правового захисту журналістів.

Список використаної літератури

1. Ворошилов В. В. Журналістика – Підручник. 3-тє видання - 2001.
2. Корконосенко С. Г. Основи теорії журналістики. СПб. – 1995.
3. Приступенко Т. О. Свобода преси в Україні / Т.О. Приступенко// Журналіст України. - 1994.
4. Рада Європи. Комітет міністрів, Рекомендація № R (96) 4 «Про захист журналістів за умов конфліктів і тиску» (ухвалена Комітетом міністрів 3 травня 1996 року на 98-й сесії).
5. Телекритика //http://www.telekritika.ua/news/2012-09-29/75498
6. http://tvi.ua/za_nez%60yasovanih_obstavin_v_ukraini_zaginulo_64_zhurnalista

УКРАЇНСЬКА МУЗИЧНА ЖУРНАЛІСТИКА ТА ЇЇ ПРОБЛЕМИ

Актуальність. Тема музичної журналістики як аналітики та критичного дослідження, провідника у світ музики, а не світської музичної хроніки та огляду музичних новинок, є особливо злободенною, зважаючи на стрімкі зміни та прогресуючу кризу в сфері музичної журналістики та відсутність актуальних наукових досліджень з цього напрямку в Україні.

Мета дослідження: виявити проблеми української музичної журналістики в журналі «Театрально-концертний Київ», газетах «Високий Замок», «День», «Дзеркало тижня».

Завдання:

1. Проаналізувати висвітлення музичного життя у журналі «Театрально-концертний Київ», газетах «Високий Замок», «День»;

2. Розкрити проблеми музичної критики у газеті «Дзеркало тижня»;

В Україні єдине газетне видання «Українська музична газета», що повністю присвячена музиці, яка була заснована ще 1926 року виходить один номер на два місяці. Масові обласні газетні видання частково, несистематично підтримують музичну тематику під рубриками «Культура» як львівська газета «Високий Замок» та київські «День» та «Дзеркало тижня». Серед журнальних видань «Театрально-концертний Київ» намагається висвітлювати музичне життя. Інформація про музичне життя виходить під постійною рубрикою «Культура». Так у газеті «Високий Замок» № 178 за 26 вересня 2-12 р. була опублікована стаття «Музичній візитівці Львова – двадцять!» про ювілейний концерт відомої вокальної формації «Пікардійська терція». Серед двадцяти номерів газети «Високий Замок» за вересень 2012 року, лише в десяти номерах була під рубрикою «Культура» новинна інформація про музику. У київській газеті «День» два, три матеріали на музичну тематику виходять періодично під рубрикою «Культура». Наприклад, у вересневому № 157 було опубліковано матеріал під назвою «Музика як одухотворення». Отже музична критика як галузь музикознавства, що займається аналізом і оцінкою явищ музичної практики і сучасності з певних естетичних позицій, [1, ст. 245] в масовій пресі – рідкісне явище.

Головною проблемою, що найчастіше гальмує розвиток музичної журналістики в сучасній пресі, є ризик заглибитися у спеціальну термінологію. Нагадування про всілякі «дієзи та бемолі» вважається неприпустимим, оскільки вони нібито мало зрозумілі сьгоднішньому читачеві, схильному шукати переважно «розважальний» зміст у будь-якому тексті, що його продукують засоби масової інформації. Можливо, ця позиція є наслідком якихось змін в освітньому, культурному рівні читацької аудиторії. Адже газетна преса дореволюційного часу анітрохи не гребувала пасажами, що містили певну частку музичної термінології. Другою важливою проблемою є відсутність журналістів-музичних критиків. Непогано було б мати такі кадри, здатні цю тематику висвітлювати. Чи повинен музичний критик обов'язково бути професійним музикантом? Звісно, ні. Але в ньому має бути щось таке, що давало б йому право голосу в дискусіях про музику. Третю проблему озвучив Іван Гамкало, народний артист України, у газеті «Дзеркало тижня», оцінюючи стан музичної критики як незадовільний, та наголосив на тому, що музичну журналістику потрібно зробити затребуваною на інформаційному ринку. Адже музична журналістика повинна формувати смаки своєї аудиторії. Читаючи у пресі про оперну прем'єру або музичний концерт, читач має не просто взяти до відома прочитане, а загорітися бажанням відвідати концерт у філармонії чи послухати оперу.

Список використаної літератури

1. Курьшева Т. Музыкальная журналистика и музыкальная критика: Учебное пособие для студентов вузов, обучающихся по специальности «Музыковедение» /Т. Курьшева. – М.: Владос-Пресс, 2007. – 295 с.

В. Мацькович

Науковий керівник – ас. І. М Мудра

МЕТА І ЗАВДАННЯ ПОЗАШТАТНОГО КОРЕСПОНДЕНТА У ГАЗЕТІ «ВИСОКИЙ ЗАМОК»

«Високий Замок» - це суспільно-політична газета, що виходить українською мовою у Львові. Нині «Високий Замок» займає одну із провідних позицій за тиражем у Західній Україні. **Мета** дослідження: висвітлити основні завдання позаштатного кореспондента і порівняти їх із завданнями журналіста-фрілансера. **Завдання** – з'ясувати умови праці, специфіку роботи і основні завдання позаштатних кореспондентів газети «Високий Замок», і показати різницю з обов'язками фрілансера. Актуальність теми зумовлена роллю фрілансера, адже від 50 до 90 відсотків інформації журналів ЗМІ надають «вільні журналісти»[2].

Позаштатний кореспондент - це журналіст, який не працює в штаті, але підтримує виробничі зв'язки з редакцією, і періодично друкує свої матеріали.

Free-lance (англ. «вільний митець») - нештатний журналіст або фотограф[3]. Зазвичай такий журналіст з власної ініціативи готує і пропонує свої матеріали виданню. Ринку праці, на якому поширена дана професія, називається «вільною журналістикою».

Мені вдалось знайти і поспілкуватися із позаштатним кореспондентом, який співпрацює з редакцією газети «Високий Замок». Олег Сохан рік працював позаштатним кореспондентом, а потім став і вже рік працює фрілансером. Донедавна Олег Андрійович писав у газету в середньому раз на місяць. Улюбленим жанром була замітка. Фактично, Олег Андрійович був представником подієвої журналістики. Найбільше, що його приваблювало у такій професії – це можливість писати, коли забажаєш і що захочеш. Вперше потрапив у «вільну журналістику» у віці 17 років. Стверджує, що мінімальні умови, які пред'являють до «вільного